

РЕШЕНИЕ

№ 2543

гр. София, 12.04.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 17.03.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Веселина Женаварова

ЧЛЕНОВЕ: Владимир Николов

Людмила Коева

при участието на секретаря Елица Делчева и при участието на прокурора Десислава Кайнакчиева, като разгледа дело номер **712** по описа за **2023** година докладвано от съдия Веселина Женаварова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на „БОДУ“ ООД, с ЕИК:[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място], [улица], представлявано от управителя Т. Т. Т., чрез адв.И., срещу Решение №4278 от 11.11.2022 г. по НАХД № 2543/2022 г. на СРС, Наказателно отделение (НО), 23 състав. С обжалваното решение е потвърдено наказателно постановление № 23-2100183/01.02.2022 г., издадено от Директора на Дирекция „Инспекция по труда Софийска област“, с което на основание чл. 416, ал. 5 от Кодекса на труда /КТ/ на горепосоченото дружество е наложена имуществена санкция в размер на 2000 лева за извършено нарушение на чл.415, ал.1 от КТ.

С жалбата решението се оспорва, като се иска постановяване на решение, с което да се отмени първоинстанционното, и постанови ново, с което наказателното постановление да бъде отменено като незаконосъобразно и необосновано. Навеждат се доводи, че при извършената служебна проверка районният съд не е отчетел, че обжалваното НП е издадено от териториално некомпетентен контролен орган, извън рамките на нормативно регламентирани му правомощия. Твърди и, че направените от районния съд фактически изводи за извършено нарушение са необосновани. Касаторът твърди, че дори и да се приеме, че е извършено нарушение, наказанието се

явява прекомерно и са налице факти, които обуславят неговата маловажност. Моли съда да отмени решението и потвърденото с него наказателно постановление.

В съдебно заседание касаторът „БОДУ“ООД, редовно призован, не се представлява. От управителят му Т.Т. е предсатвена писмена молба, с която се поддържа касационната жалба и се претендират направените пред въззивния съд разноски за адвокатско възнаграждение.

Ответникът по касацията - директорът на Дирекция „Инспекция по труда – С. област“, чрез юрисконсулт И. в съд.з., оспорва жалбата и моли съда да потвърди решението на СРС. Претендира юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на платения от касатора адвокатски хонорар.

Представителят на Софийска градска прокуратура, прокурор К., счита, че жалбата е неоснователна, а решението на Софийски районен съд е правилно.

След като се запозна с обжалваното съдебно решение, обсъди наведените касационни основания и доводите на страните, Административен съд София – град, X. касационен състав, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е подадена в срока по чл.211, ал.1 от АПК, от надлежна страна и срещу съдебен акт, който подлежи на обжалване по касационен ред, поради което е допустима.

Разгледана по същество, жалбата като целен резултат – отмяна на обжалваното решение, е основателна, по следните съображения.

За да постанови решението си, районният съд е приел за установено от фактическа страна :

При извършена през месец октомври и ноември 2021г. проверка от контролните органи на дирекция “Инспекция по труда Софийска област” за спазване в дейността на „БОДУ“ ООД на трудовото законодателство е установено, че през месец 09.2021г. служителят на дружеството С. И. Т. е положил извънреден труд - 40 часа над нормата му часове за периода на сумирано изчисляване на работното време, определена за него според Правилника за вътрешния трудов ред в дружеството. Въз основа на това, с протокола за извършената проверка от 16.11.2021г. – т.14, на основание чл.404 КТ, ал.1, т.1 от КТ, спрямо дружеството е приложена принудителна административна мярка - задължително предписание: в срок до 30.11.2021г. работодателят да изплати дължимото на основание чл.262, ал.1, т.4 от КТ възнаграждение за извънреден труд на служителя. Със същия протокол от страна на контролните органи са указани редът и сроковете по АПК за обжалване на наложената принудителна административна мярка и на осн. чл.402, ал.1, т.2 КТ е изискано уведомяване на дирекцията за изпълнение на предписанието, указана е и отговорността по чл. 415, ал.1 КТ за неизпълнение. Протоколът с предписанието е връчен на упълномощен представител на дружеството на 16.11.2021г. След изтичане на указания в предписанието срок, през м.12.2021г. е извършена повторна проверка от контролните органи на дирекция “Инспекция по труда Софийска област ”, при която е установено, че предписанието по т.14 от протокола за проверка от 16.11.2021г не е изпълнено. На контролните органи не са представени документи, удостоверяващи изпълнение на задължението, нито други документи от значение за проверката. За така констатираното при проверката нарушение по чл.415, ал.1 КТ е съставен АУАН, въз основа на който е издадено обжалваното НП .

Районният съд е приел, че АУАН и НП са издадени от компетентни органи, в предвидените от закона срокове и с всички реквизити, предвидени в ЗАНН. Счел е

също така, че извършването на нарушението от страна на санкционираното дружество е безспорно доказано, тъй като приетата от АНО за установена фактическа обстановка се подкрепя от приобщените по делото писмени и гласни доказателства.

Така постановеното решение е неправилно, поради следните съображения:

Основателно се явява изрично наведеното възражение на касатора по отношение на липсата на компетентност на актосъставителя и на административнонаказващия орган. Настоящият касационен състав констатира съществено нарушение допуснато при съставянето на АУАН и издаването на НП от категорията на абсолютните.

С приложената към преписката Заповед №3-0025 от 08.01.2019г. на изпълнителния директор на ИАГИТ- т.2, на основание чл.6, ал.2 т.14 от Устройствения правилник /отм./ е разширена териториалната компетентност на служителите от ИТ-С. област, като са включени райони от Столична община, сред които и този от мястото на проверката – „Л.“. Според посочената разпоредба, изпълнителният директор може да определя обхвата на дейност и компетентност на инспекторите по труда.

Съгласно чл.7, ал. 1 и Приложението към чл.7, ал.5 от действащия към издаването на НП Устройствен правилник на Изпълнителна агенция "Главна инспекция по труда", ИА"ГИТ" е структурирана в Централно управление и 28 териториални дирекции "Инспекция по труда", сред които „Инспекция по труда“ със седалище С. и „Инспекция по труда С. област“ със седалище С.. Също така, съгласно чл.12 , т.3 от УП, специализираната администрация е организирана във Главна дирекция "Инспектиране на труда" с 28 териториални поделения – дирекции "Инспекция по труда", разположени в административните центрове на областите.

Действително, съгласно чл. 6, ал. 2 т. 14 от Устройствения правилник /отм./ изп.директор на Агенцията определя обхвата на дейност и компетентност на инспекторите по труда, но териториалната компетентност на отделните териториални поделения на ИА ГИТ е императивно определена в чл.16, ал.2 от УПИАГИТ (отм) и не е налице делегиране от страна на изпълнителния директор на права да определя или изменя тази компетентност. При делегирането има прехвърляне на правомощия от един орган на друг орган, като за да е възможно и правно допустимо това, винаги е необходимо изрично нормативно овластяване. В настоящият случай такова овластяване няма. Разпоредбата на чл.6, ал.2, т.14 от УПИАГИТ /отм./ повелява, че изпълнителният директор ръководи Агенцията, като определя обхвата на дейност и компетентност на инспекторите по труда. Това е признатата му от подзаконовия нормативен акт възможност да определя материалната им компетентност, което означава, че те могат да упражняват правомощията си само в кръга на материята, която им е предоставена като правомощия. Това обаче не касае пространствените граници, в които те могат да действат редовно, т. е. териториалната им компетентност. Липсва изрично възложено правомощие на изпълнителния директор да определя и променя териториалната компетентност на инспекторите по труда. Иначе казано, правомощията на изпълнителния директор на ИА ГИТ по чл.6, ал.2, т.14 от УПИАГИТ (отм) са свързани с определяне обхвата на дейност и компетентност на инспекторите по труда, но само в определените за тях рамки на компетентност, но не и повече от предвиденото, включително за териториалния обхват. (В този смисъл е решение № 3624/15.04.2022 г. по адм. дело № 11698/2021 г. на ВАС).

Аргумент в подкрепа на гореизложеното се явява и фактът, че с ПМС № 313 от 05.10.2022 г., обн. ДВ, бр. 81 от 11.10.2022 г. е приет нов Устройствен правилник на

ИА „ГИТ“, в разпоредбите на чл. 21, ал. 4 и ал. 5 от който вече изрично е регламентирано, че служителите на дирекция „Инспекция по труда Софийска област“ имат компетентност на контролен орган и в териториалния обхват на Столичната община, като териториалната компетентност на контролните органи се определя и изменя от изпълнителния директор на ИА „ГИТ“ с изрична заповед.

Както в УПИАГИТ /отм./, така и в КТ не е предвидена правна възможност за делегиране на изпълнителния директор на ИА ГИТ на права да определя или изменя териториалната компетентност на отделните дирекции „Инспекция по труда“, поради което проявената инициатива в очертаната насока е в разрез с предоставените от законодателя правомощия на посоченото длъжностно лице.

От изложеното по-горе следва, конкретните АУАН и НП са издадени от териториално некомпетентни лица, и неправилно Софийския районен съд е зачел действието на заповед № 3-0025/08.01.2019 г. на изпълнителния директор на ИАГИТ, с които се определя териториална компетентност на ДИТ С. - област, различаваща се от определената в чл. 16, ал. 2 от УПИАГИТ /отм./ - дирекциите осъществяват дейността си на територията на съответната област. Предвид горното, решението на СРС и потвърденото с него Наказателното постановление следва да бъдат отменени.

Съобразно разпоредбата на чл. 63д от ЗАНН в съдебните производства страните имат право на присъждане на разноски по реда на АПК. С оглед изхода на спора, такива се дължат на касатора, като пред настоящата инстанция е депозирана молба от управителя на дружеството, с която се претендират такива направени в първоинстанционното производство в размер на 400 лв. Същите са доказани в размер на 350 лв., съобразно представения договор за правна защита и съдействие /л.9 от дело № 2543/2022г. по описа на СРС/, поради което следва да бъдат уважени в този размер.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2, предл. второ и чл. 222, ал. 1 от АПК във връзка с чл. 63в от ЗАНН, Административен съд София- град, X. касационен състав,

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ Решение №4278/11.11.2022 г. по НАХД № 2543/2022 г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 23 състав, и вместо него ПОСТАНОВЯВА:

ОТМЕНЯ наказателно постановление №23-2100183/01.02.2022г., издадено от Директора на Дирекция „Инспекция по труда Софийска област“, с което, на основание чл. 415, ал. 1 от Кодекса на труда, на „БОДУ“ ООД, ЕИК[ЕИК], е наложена имуществена санкция в размер на 2000 лева.

ОСЪЖДА Изпълнителна агенция "Главна инспекция по труда" да заплати на „БОДУ“ ООД, ЕИК[ЕИК], съдебни разноски в размер на 350 /триста и петдесет/ лв.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

